

Een verzamelaar met een onbedwingbare passie

Het geheugen van de Belgische jazz staat synoniem met Robert Pernet. Als drummer, historicus en criticus verzamelde hij letterlijk alles wat te maken had met de jazz in ons land. Toen hij stierf, werden zijn archieven bewaard en konden ze worden geanalyseerd, alsook toegankelijk gemaakt voor het grote publiek.

Als gerenommeerd drummer begeleidde Robert Pernet onder meer Philip Catherine, Toots Thielemans, Stéphane Grappelli en nog vele anderen. Een andere, discretere activiteit zou echter zijn levenswerk worden: het verzamelen van een ongeziene collectie archieven, muziektijdschriften, partituren, programmaboekjes, foto's en opnames die de geschiedenis schetst van de Belgische jazz.

De oudste stukken dateren al uit de jaren 20 en zelfs van daarvoor, toen er een nieuwe gesyncopeerde muziekstijl met zwarte invloeden uit Noord-Amerika kwam overgewaaid: de zogenaamde ragtime, die werd gespeeld in het mythische Alhambra Theater in Brussel.

“Robert Pernet was een perfectionist tot in het absurde”, aldus zijn goede vriend **Léon Dierckx**, zelf ook een jazzverzamelaar. “Ieder brokje informatie wilde hij controleren en staven. Zijn aantekeningen waren dan ook extreem nauwkeurig en zijn archiveringssysteem buitengewoon efficiënt, maar ook heel persoonlijk. Hij wilde in de eerste plaats volledig zijn, zonder een oordeel te vellen. Zijn beroepskeuzes maakte hij in functie van hoeveel vrijheid hij kreeg, zodat hij zich verder kon toeleggen op zijn ware passie. Zo werkte hij voor een muziekkuitgeverij, omdat hij er de archieven kon uitpluizen, maar evengoed als receptionist in een hotel, omdat hij dan genoeg tijd had om zijn aantekeningen te verfijnen.”

De kunst om onthullingen los te weken

“Zonder twijfel heeft zijn privéleven geleden onder die verslindende passie”, vertelt Léon Dierckx nog. “Zou u een

huis propvol boeken, platen en concertaffiches willen? Of een echtgenoot die opstaat bij het krieken van de dag om de rommelmarkt op het Vossenplein af te schuimen?”

Robert Pernet klopte voor zijn verzameling ook aan bij buitenlandse verzamelaars en hij was geen vreemde op de Parijse rommelmarkten. “Maar het liefst won hij het vertrouwen van de, soms al stokoude, muzikanten zelf. Als zij merkten dat Pernet bezig was met een buitengewoon werk, vertrouwden ze hem vaak maar al te graag hun foto's, privéopnames en contracten toe. Dat betekent echter niet dat Pernet alles zomaar voor waarheid aannam. Hij hield er rekening mee dat de herinneringen die hem werden toevertrouwd, mettertijd een eigen leven waren gaan leiden. En daarom controleerde hij ieder feit, zonder uitzondering.”

Toen Pernet in 2001 op veel te jonge leeftijd overleed, aarzelde de Koning Boudewijnstichting niet om zijn verzameling te bewaren voor latere generaties. De Stichting zag immers al snel in van welke buitengewone kwaliteit en coherentie die collectie was. De documenten werden toevertrouwd aan het Muziekinstrumentenmuseum (MIM). Daar kunnen ze voortaan ook bewonderd worden door het grote publiek. Heel wat muziekstudenten en deskundigen, die de internationale reputatie van de verzameling van Pernet kennen, komen er grasduinen in de archieven. Wanneer alle documenten en foto's gedigitaliseerd zullen zijn, zal het de beurt zijn aan de opnames die nog niet heruitgegeven werden.

Jazzarchief van Robert Pernet, 20ste eeuw
Aankoop, 2002, Muziekinstrumentenmuseum, Brussel -
© Philippe de Formanoir

“Robert Pernet was een perfectionist tot in het absurde. Ieder brokje informatie wilde hij controleren en staven.”